

лѣмъ цигуларъ, 1753 бива повиканъ отъ Вюртембергския херцогъ за солистъ въ неговата прочута тогава капела въ Шутгардтъ, кждето остава до 1767, следъ което се завръща въ Италия; служи известно време като музикъ-директоръ на Тосканския херцогъ, а 1770 бива призванъ за дворцовъ капелмайсторъ въ Флоренция. Славата на Н. се е основала на съвършенната му техника и мощния му пѣвучъ тонъ — особено при бавни части (adagio). Творби: по шесть концерта, сонати съ басъ и соли — за цигулка, и по шесть цигулкови дуети, флейтови триа и струнни квартети.

Народна музика — безизкуственитѣ пѣсни и инструментални творби, танци и други кжсове, които сж дѣло на простия народъ, и чиито автори сж неизвестни, съставятъ Н-та м. на една нация. Тя: отразява душевнитѣ качества, нравитѣ, обичаитѣ и бита на единъ народъ. Всѣка една Н. м. е отражение на музикалния складъ на народа — и носи, по-малко или повече, особни, характерни белези. Българската Н. музика показва една голѣма самобитност и особености, които я отличаватъ сжществено отъ Н-та музика на близкитѣ ней по раса народи — славянскитѣ главно — въ нейната ритмична основа. (Гл. Ритъмъ и Българска народна музика).

Народна пѣсенъ — е вокалната частъ отъ народната музика на единъ народъ — гласовитѣ плодове на народния музикаленъ гений. Н. п. е огледало на народната душа и битъ. Създателитѣ на Нар. пѣсни сж неизвестни. Къмъ Н. п. причисляватъ и такива пѣсни, на които авторитѣ сж известни, но написани въ народенъ духъ, тѣ намиратъ такова широко разпространение, че проникватъ въ всичкитѣ слоеве на народа. Въ Н-та п. се намиратъ коренитѣ на изкуствената (художествена) пѣсенъ. Въ европейскитѣ народи, следъ епохата на трубадуритѣ и минезингеритѣ, истинската народна пѣсенъ изчезва — до като въ България, поради особенитѣ условия, длъжащи се на робството, сж запазени единъ необикновено голѣмъ брой истински народни пѣсни. Следъ освобождението се започна записването на текстове и мелодии отъ нар. наши пѣсни, помѣствани отъ

начало въ С. Н. У., издавани отъ М. Н. П., а отъ 1925 — при Народния етнографски музей сжществуватъ особень отдѣлъ за Н-и п-и, който разполага до сега съ кржгло 10,000 записани Н-и п., но, за съжаление, нотирани изключително по слухъ, когато $\frac{1}{4}$ поне трѣбваше да бждатъ фонографирани.

Натурални-естествени тонове — се наричатъ: 1) открититѣ тонове при духовитѣ инструменти, които се получаватъ безъ клапи или вентили, безъ продължаване или скжсяване на звуковата цевъ, но съ промѣната начина на дхането се получаватъ обертоновѣт на най-низкия тонъ, и 2) **инструменти**, при които тоновѣт се получаватъ само отъ устнитѣ на свиреца — безъ клапи или вентили.

Науе, Йоханъ Фридрихъ — Naue, Johann Friedrich — църковень компонистъ, род. 17 ноем. 1787 въ Хале а/S., умр. 19 май 1858 с. т., ученикъ на Тюркъ, и неговъ замѣстникъ отъ 1813 — като университетски музикдиректоръ въ Хале; синъ на богати родители, той дава цѣлото си състояние за уреждане на музикалнитѣ тържества въ родния си градъ презъ 1829 и 1835 и за сдобиване съ една богата библиотека, поради което изпада въ крайна бедностъ. Главната заслуга на Н. е въ грижитѣ му за подобряване на пѣненето въ протестантската църква, за която целъ е писалъ много трудове, и компониралъ — хорали, пѣсни и химни.

Науманъ, Емиль — Naumann, Emil — компонистъ и плодовитъ музикаленъ писателъ, род. 8 септ. 1827 въ Берлинъ, умр. 23 юний 1888 въ Дрезденъ, ученикъ на Рисъ (баща), Матио, Вартензее и на Менделсонъ (частно, и въ Лайпцигската консерватория), 1844 се установява въ Бонъ и учи въ университетъ; 1848 се явява първата му голѣма творба ораторията „Исусъ, вестителъ на мира“, изпълнявана многократно въ Германия и Англия, и последвана отъ кантата „Разрушението на Ерусалимъ“, една голѣма меса, и операта „Юдитъ“. 1856 бива повиканъ за придворень църковень музикдиректоръ въ Берлинъ, дето пише цѣла редица творби за „Домхора“, и развива една широка дей-